



ბ. გ. ლოლუასი

წითელწყაროს რაიონში აუთისებელია სავენახე ყამირი მიწები.

გაგვიტყდა სახელი წითელწყაროელებს, სტუმრებს უღვინოდ დავხვდით.

— სახელის ნაცვლად ყამირი რომ გაგვეტენა, აღარ შევრცხვებოდით და ღვინოც წითელ წყაროხავით წამოვიდოდა.

№ 13 ივლისი თბილისი. 1957

ნენე

გამოცემის ფული XXXV ფანი 2 მან.

ჩემი-ჩემი

ნიანის დუსიკონი

1. ტელევიზორი—პატარა ეკრანი უფრო ნანაინ კინოს რატიონისათვის.
2. ფართო ეკრანი—კინოთეატრი განიერი ტილოთი და ვიწრო პროგრამით.
3. პარტეტორი—ლირიკული პერსონაჟი დრამატულ სიტუაციაში, როდესაც თქვენი ბები რეჟისორის, ან დირექტორის ხელშია.
4. აბსტრაქტიზმი—ინსტიტუტი შეგვესვლი; ხშირად მდღიანი და ბურჟუაზიული აბსტრაქტიზმი.
5. ავარჯიშვალი—ფილი, სადაც დამზარალი ქორების სანაცვლოდ ისევებუნებოვნად დისასტროფაში.
6. ბიუროკრატია—თანამდებობრივი სწელება; შედეგები მით უფრო მძიმე აქვს, რაც უფრო მაღალია თანამდებობა.
7. ქრომა—მიმართვენ მთელ რაგ მძიმე დაგადებათა კვლის დასაფარავად.
8. მსუბუქი მუსიკა—თუ მსუბუქი და დაწერილი, მძიმე მოსასმენია.
9. კრიტიკა—აუტიკვიარი თავის ატიკვიება.

შეადგინა ა. ზანდიაშვილი



ნან. ზ. ნიანაძე

—ლამის ურები გამიხე
როდემდის უნდა იყვირონ —
ფთილი, ლევა-ნიკაო?
— ახლა ტანსაცმლის საყ
ბის ხმა აღარ ახმის ქალაქში და
მილიციის მუშაკებმა გააგონონ
ევიარილი!

საქმიანი უკუღმა

ოპიატივის ოთახში

- ავადმყოფი—პატარო ეკიმი, ჩემი გადარჩენის იმედს არს.
- ქართული—უძველესი გადარჩეობა.
- ავადმყოფი—საიდან გავეთ ასეთი რწმენა?
- ქართული—სამედიცინო მეცნიერებაში უდავო ჭეშმარიტებაა, რომ ანგარიშ ოპერაციის შედეგად, ას კაცში ერთი თუ გადარჩება და თქვენ სწორედ ანგარიშით შეასე ხართ, როდესაც შე ანგარიშ ოპერაციამ ვუკეთებ.

თამი იხარტობა

მისამართულ—ტურული უარყოფით. 5 კაცი ადასტურებს, რომ თავისი თვლით ნახეს თქვენი დანაშაული.

დამნაშავე—ეს რა სასტიკი, შე მემიძლია მოწყველ მოვიყვანო ხუთი მილიონი კაცი, რომლებსაც ჩემი დანაშაული არ უნახავთ.

ზადილობა

დედა—ბარბაქადა, შეილა, რომ ზრდილობიანად იქცევი და ფორთოხლის ნაფქველებს ატობუსუსი აატეხე არ ური. მიინც სად ინახავ?

შვილი—(ჩემად) ჩემს გვერდით რომ ზის, იმ კაცის ჯიბეში.

მოსწავლება მოცილით

ბავშვი—მოწავლება მოცილით, ხანძრე, ორი რგალი მაჭუტეთ, დედ-მამასთან წავილა.

ქალი—სად ირინ შენი შშობლები?

ბავშვი—კინოში.

სახარულიდან თარგმანა

მეღა ურინია

კინიუკაბი

შეხარბოშებული საწყობის გავეტ მანქანას გამეტ ბული სირქართ მიპარებოდა. სახლთან მისულმა ვეღარ დაამუხრუტა და ზომს დაეჯახა.

მინგრეულ კაბინიდან გაუარებით გამოქერა და აკეთიონდა:

- ვიგე, ოფლით ნაშოფი მანქანა დამელუპა!
- ნუ გეშინია, მანქანა დაინსებრა, საწყობი ხომ არა!—ანგრეულ მეზობელმა.

ერთ ქალიშვილს ამხანგმა სიხშირი უამბო—წუხელ ვითომ, შენს შევიარებულს მივავდი ცოლად, შენ ტროლი, მე კი სულ არ მებრალდობდი.

ქალიშვილმა ამხანგმა სილა გააუწი.

— რას შეჩრა, გოგო, ეს ხომ სიხშირი იყო!
— მეღას რაც ეღადლებოდა, ის ესხმებრებოდა.

შავგანსიკვირი და აკრატოვა სხვაინარი ამოსრეკაბი

სამიწურში თამაზაბაბა

მშორთელი სამმართველის გიარით ცხოვრობდა და... სამსახურში ფეხით დადიოდა.

პირველად მივინახე

ერთ ქალაქში მივინახე. გამიბრა* სამსახურებრივი დაელება პირველსავე დღეს შესარული, კერძო დანაბარება და სხვა პირადი საქმეები მეორე და შემდეგი დღეებისათვის გადადო და ერთ თვეში ისე დაბრუნდა, რომ ვიდის გაგრელება არ უთხოვია.

ამისთვის დამიხარებოდა

ერთმა საქმისმწარმოებელმა სადაც ამოიკითხა «კანონის წინაშე ვეცა თანაწორაიო» და მეორე დღეს სამსახურში დაგვიანებით მისული მინისტრი გაღვიანებულია სიამო შეიტანა.

ანდაზის მხამამა

— ცხოვრება მართლაც ფუნქციონირებს კოფილაო, თვეა ერთმა კაცმა, როდესაც ფუნქციონირის რესტორანში მუშაობა დაიწყო.

მის რუმორს მისხი

— ვინ მიფასებს, თორემ ზაფხულის პაანაქებაში ჩემზე მეტად ვინ იკავებოა,—თქვა ლღის გაიყვადელმა.

სამსახური და პირველობა

დაწესებულების მანქანას უფროსი მთელი დღე სახლში უცდიდა, რომ სამსახურში დროზე მისულიყო.

— ისე როგორ გეტყუდა მანქანა, რომ საღამომდე ვერ გამოიგზავნეთო.— გაუწერა მეორე დღეს გარეის გამგეს და სამსახურ-გარე მიღმარებლობის სამსახურში დამოკიდებულებისათვის ბრძანებით საყვედური გამოუცხადა.

პატიონსმის მიუწევი

«გრუზულიდასტორის» ერთ-ერთი კანტორის უფროსი ხოცოდა თოვალბურთი კაცი იყო: იშვიათად, ორსამ წელიწადში ერთხელ იცვლიდა მანას. ცოლის ნათესაებმა უთხრეს: «ცხოვრებაში მეტრისმეტე პატიონსმისა არ ვარცა, ასე რატომ იქცევი?»

— რა გქნა,—თავი იმართლა პატიონსმის კაცმა,— ახალ საცხოვრებელ სახლებს სამ წელიწადში ერთხელ ვაშენებო.

ა. ზანდიაშვილი



— რას შვრება ეს კაცი, ვაშენ ხომ არ გვინდა თავი?
— ზაზეინის* ცოლის ნათესა აქლვებს — ბაზარში წახსალვლად შულ ვარო, ხუვიერის მიცემა ხომ აკრატოვლია!



ნან. გ. ბერძენიშვილისა

წვილი ცოლ-შვილის პატრონი

დგმა და მშენებლობა ქალაქი გორი. ზოგ აბიზრეული კაც ენად გაიკრფება და მოყვება წერილობის ჩამოთვლას: სტაიონის მშენებლობა 10-12 წელია ქონებდებოდა, გორის ახალი ხილს და კავშირგამტარების სხვის მშენებლობას სახელად არ დადგო, ეს რა მოსაგონებელია (ესაც სპირაო მოაგონებ. იმან ხომ დაივიწყა). ეს არაფერია, ამ მშენებლობების ხელმძღვანელებში აუტორიტეტი, დინეჯ ხალხი, დღეს არა, ხელოვატეობა, ხელო არა, ზეგ ხომ იქნება, არც ზეგ იქნება და ერთ კერძოში ხომ მიიღება ბოლო? წილს არა, მერმის იქნება, მერმის თუ არ იქნება, აი წელიწადში, ოც წელიწადში ხომ აგებენ...

სა წლი, რა და როდის აშენდება, ამაჰამო და ეს არ გვიანტერესებს (თუცა არც ეს არის ინტერესი-მოყვებული). ჩვენ ერთ პატარა რამეზე უნდა გავწყოთ, ისეთ მცირე რამეზე, რომელიც უსულ რაღაც ერთი-ორი მილიონი მანეთის ზარღს თუ შეადგენს.

წიხ უნდა იხილებოთ თუ არა? აი, ვაიცილს მეოცე საუკუნე, დადგება ოცდამეერთე, გორის აღარ იცითაბო!

ჩვენი გორი მსოფლიოს მოწინავე ქალაქია ზორის მიხედვით. გაიზარდა, და მეტე როგორ გაიზარდა!.. და ერთ მშენებელ დღეს შეიძლება გორში დაიწყო მტერობობების მშენებლობა. და მოხდება საკვირველები! მტერობობების მშენებელი ადამიანები ობოლებად ნაგებ ქვიტორის წააწყდებოდა, ახლანდელ მრეწველობის საწარმოო ავტომატიზაციის საშენებლო-საკვლევი ინსტიტუტის შენობის წინ არსებულ მოედანზე, შუა მოედანზე!

ატყდება ტელეფონების რკვეა, გამოუძახებენ ქალაქის არქიტექტორა ბიუროს, მოვლენ ოცდამეერთე და ოცდამეორე საუკუნის გორელი არქიტექტორები, დაკვირვებენ გადასწვებენ მასხალს, ქვეს, კაის, მესსაგლიან ურელოებს, დასაშვება კლავა-ქიბა, გოგონდობათ კრეკოლებს თავსატეხი. ერთი ერთი იტყვიან, შორინი-შეორის, მესაგლიან-კიდვ სხვას, მაგარა რა გამოვათ არაფერი! ამ ბუკოხასი, ახლოზობის აღუხასა და ერთ ამბავში იქნებოან, რომ ასეთი უსწაურა კრელი კლავ აღმოჩნდება, ასეთ კლდეს ახლა სახუმრობების გორის განყოფილების შენობის უკან ამოფინიან. ვაჟა ბიო, პირველი და მეორე აღმოჩენა ის ექნებათ დაიკვეთებოდა-დადგინოი, რომ მოხდება კლავ საციკრელები, კიდევ კრელი, მიწისქვეშა კლავი! ეს უკვე პიროვისა და გურამიშვილის სახ. ქუჩების გადაკვეთაზე სანაპირო ქუჩის მისადგომთან მოხდება.

კიდევ კრელი! ის ცხაკაის ქუჩაზე, სტანდარტული ბინების გვერდით. უძლიერ შეიქნება იმ დროის ხელსაწყო-არაბლები, პიკაბარაბები, ერთხელ კიდევ გადაიკითხებენ გორისა და საქართველოს ისტორიას, ძველებს ვადახადებენ... მაგარამ ხელმოკლარების დარჩენიან მომავლო არქიტექტორები, გამომძახებენ ცენტრალურ არქიტექტორ

სამართლებულ წარმომადგენლებს თბილისიდან, მოსკოვიდან, მაგარამ ამაოდ. დაბოლოს, გამოიტანენ ასეთ დასკვნას: მეოცე საუკუნეში ზემოაღნიშნულ ადგილებში არაფერია შენობა არ კეთდება, რომ დაწვრილებული და მისი საძირკველი-და დარჩენილიყო. ამიტომ საკითხს გადასცემენ ხან-პრეზიდი კლავა-ქიბისათვის.

მაგარამ მე მინდა დავეხმარო ოცდამეერთე თუ ოცდამეორე საუკუნის არქიტექტორებს მათთვის ამ შენობა რთული ამოცანის გადაჭრაში, რომელიც ჩვენივე სრულიადი არ წარმოადგენს არაფერია სრითლეს, არც არქიტექტორიც კოლნას მოითხოვის, არც სათანადო ხელსაწყო-იარაღებსა და პრეპარატებს.

პირდაპირ გეტყვი: თქვენი აღმოჩენა, მომავალნი არქიტექტორნი, ისტორიული თვალსაზრისით ხალხს ზეგ ვერაფერს ნისცემს, ვერა და ამისა, ჩვენ სახელოვან მშენებელთა გვერდით დასაშვებას ისეთ ადამიანებსაც, რომლებსაც დაწვრილებული საკუნიათვის ბოლო ვერ მიუღებენით და სახელმწიფო მანეთებს ოდნავადც არ უფრთხილებიან.

ის მიწისქვეშა კლავები თქვენი კლავა-ქიბის საგანი რომ გახდება, მომავალნი არქიტექტორნი, დაბარბულ საძირკველები.

— დამარბული საძირკველი რაღააო? — მერკეთი, ჩემი კეთილნი, და ვიპასუხებთ:

პირველი: 1948 წელს ზემოაღნიშნულ სამეცნიერო-საკვლევი ინსტიტუტის წინა მოედანზე „საქ-მშენის“ გორის კანტორამ დაიწყო ოცდინიანი საც-ზორებელი სახლის მშენებლობა. საძირკველი გათხრილი და ამოყვანილი იქნა, რომ მშენებლობაც შეეჩინა. მიწიდან 20—30 სანტიმეტრზე ამოყვანილი კედლები ვადაწვრილები, საძირკვეს უყრავდებოდა აღარ მიაქცეს, ისევე დატოვეს აგრეც ამისთვის გორულ მშენებლებს, როგორც ობოლები ერთი თმა კარალომა კალატომა, ანუა ხარ, მიწა იტყვიო!.. როცა საძირკვეს მიწა მიაყარეს.

მეორე: 1948 წელს გურამიშვილისა და კიროს ქუჩების გადაკვეთაზე სანაპირო ქუჩის მისადგომთან დაიწყო საქართველოს სსრ მეცნიერებათა აკადემიის სატყეო ინსტიტუტის გორის საც-დღეს-საინჟინერო სატყეო მეცნიერების ორსართულიანი, თექვსმეტოთხობიანი შენობის მშენებლობა. აქაც ამოიყვანეს საძირკვენი, მაგარამ ვადაწვრილი, გორის სახელოვან სკოლიდან მოასვენეს მშენებლებს, აქ მამუხელის კომპანიის ბიანი უნდა აიგოსო, შეაჭყრეთო მშენებლობა. დაუჭერეს მშენებლობა შეჩერდა, საძირკვეს ჩაყრაში თანხები დაიხარჯა, ამოყვანილი ზომ არ დაბარჯადღენ ფულს! მიწა მიაყარეს, მიწად აქცეს ის საძირკველიც.

იგივე ზედი ეწყება სასოფლო-სამეურნეო ტექნიკუმის სამსართულიანი შენობისა და ცხაკაის ქუჩაზე დაწვრილებული შენობის საძირკვეებსაც. ის თურმე რა იოლი საკმე ყოფილა თქვენი კლავის საგანი, მომავალი არქიტექტორები!

ნ. შარაქაძის მიხედვით

ნ. შ. ერასოვისა



მეზობევა, როცა პერანგს ხარებლობა მოაქვს.

გორული მინიშარა

ზარშან, ლუნტა ყვავის და მის მგზობულ მერცხას ბავშვებში ზურგულაუს. დასაბრუნებულად მიუღდენ ახალი ბინების მონახვას.

— დამარბული საძირკველი რაღააო? — მერკეთი, ჩემი კეთილნი, და ვიპასუხებთ:

პირველი: 1948 წელს ზემოაღნიშნულ სამეცნიერო-საკვლევი ინსტიტუტის წინა მოედანზე „საქ-მშენის“ გორის კანტორამ დაიწყო ოცდინიანი საც-ზორებელი სახლის მშენებლობა. საძირკველი გათხრილი და ამოყვანილი იქნა, რომ მშენებლობაც შეეჩინა. მიწიდან 20—30 სანტიმეტრზე ამოყვანილი კედლები ვადაწვრილები, საძირკვეს უყრავდებოდა აღარ მიაქცეს, ისევე დატოვეს აგრეც ამისთვის გორულ მშენებლებს, როგორც ობოლები ერთი თმა კარალომა კალატომა, ანუა ხარ, მიწა იტყვიო!.. როცა საძირკვეს მიწა მიაყარეს.

მეორე: 1948 წელს გურამიშვილისა და კიროს ქუჩების გადაკვეთაზე სანაპირო ქუჩის მისადგომთან დაიწყო საქართველოს სსრ მეცნიერებათა აკადემიის სატყეო ინსტიტუტის გორის საც-დღეს-საინჟინერო სატყეო მეცნიერების ორსართულიანი, თექვსმეტოთხობიანი შენობის მშენებლობა. აქაც ამოიყვანეს საძირკვენი, მაგარამ ვადაწვრილი, გორის სახელოვან სკოლიდან მოასვენეს მშენებლებს, აქ მამუხელის კომპანიის ბიანი უნდა აიგოსო, შეაჭყრეთო მშენებლობა. დაუჭერეს მშენებლობა შეჩერდა, საძირკვეს ჩაყრაში თანხები დაიხარჯა, ამოყვანილი ზომ არ დაბარჯადღენ ფულს! მიწა მიაყარეს, მიწად აქცეს ის საძირკველიც.

იგივე ზედი ეწყება სასოფლო-სამეურნეო ტექნიკუმის სამსართულიანი შენობისა და ცხაკაის ქუჩაზე დაწვრილებული შენობის საძირკვეებსაც. ის თურმე რა იოლი საკმე ყოფილა თქვენი კლავის საგანი, მომავალი არქიტექტორები!

ნ. შარაქაძის მიხედვით

პირი სხვადგინის ჩამოვლა-ჩაბარება



1. კუთვლა



2. ოფიციაბმა ჩაბარა

ჩვენი მიკრონი დღეს ერთ-ერთი უმაღლესი სასწავლებლის აუდიტორია. დღეს აქ ერთმანის ზღვებთან ძველი მოწინააღმდეგე: ამიტორენტები და გამოცდილი გამომცდლები. უნდა ითქვას, რომ ამიტორენტებისა და გამოცდილების დასაფარებლად ახალგაზრდების სანადა დაკომპლექტებული. მათ უკომიც სახელად მურჩაგეთა: აყვით სკანინასანი პერაბინები, ვიწრო და მოკლე შარავლები, უნდა ითქვას ისიც, რომ ამ დღისთვის ზოგერთი მოთვანი სათანადოდ არაა მომზადებული. ამიტომ, რაზნადღად ღელავე ამიტორენტები და მათი გულშემოტივარი, იღნენ და მამუხელდულად გამოიყურებები გამოცდილები. თბილისის დროით ზუსტად ცხრა საათია. აი, ვაისის ზარის ხმა და მოწინააღმდეგენი საცა ერთმანის პირისპირა დადგებიან...

როგორც ყოველთვის, ახლაც ეხო სავსეა მღელურად გულშემოტივები, მრავალი მან-განი რაიონებშია ჩამოსული. შეხვედრა ეს წუთია დაიწყო... აი, ერთ-ერთი ამიტორენტები მიულოდნულად გაიქცა კარისაკენ, მშენებელად აუთა გვერდი ერთ ამომცდილს, შემდეგ მეორის და... აღმოჩნდა მესამე გამოცდილის პირისპირა, რომელითაც ვასლ საინფორმაციო, გამოცდილს შედგო არ მოტყუებულეო მისი ფანთი და დივერა ამიტორენტის, მაგარამ... ოჰ, ოჰ, მან თვითონე ჩაბარა, პირდაპირ ჩაბარა ბოლეთი ამიტორენტის. ახლა კი ამიტორენტის გაჩერება არაფერი შეუძლია. იგი მშენებელად მიიწვევს წინ... ერთი, ორი, სამი... მაგარამ უდგირა საინფორმაციო და მეორე გამოცდილი და საკმე გაითვალა. ახლა ინიციაცივა მილოდა და მესამე გამოცდილის მხარეზე, იგი სტანდარტული აქლის ბოლოს ამიტორენტს და აწვრილ მესამე გამოცდილს პირდაპირ, ცენ-

ტრში. ეს უნდასწერელ ვაინევი ბებია საკმე. ამიტორენტები ტრუ დატყუებულეო, იგი ვერ პასუხობს მოწინააღმდეგის პოპულარულეო იტრინებს. ამ დროს საკმეში მოყოლილდება ჩაბმა ამიტორენტების ერთ-ერთი დამცველი, რომელიც მოწინააღმდეგის მხარეზე აღმოჩნდა და თავისი გაიტანა. ამიტორენტის მხარეს 4 აღნიშნა.

შეხვედრა გრძელდება... კართან უკვე მეორე ამიტორენტია. იგი ელვის სისწრაფით მიიჭრა გამოცდილებთან, მაგარამ რატომაც ვაგვიანებს ბოლოს მიღებს. აი, მიიღო კიდევ. მაგარამ შეუწყნეულ უკანე დაუბრუნე მოწინააღმდეგე. მშენებელი შესაბამისად დაპასოვა. თუცა არაფერია. მოწინააღმდეგეს ეს უკრავდებიდან გამოჩრა, ბოლეთი კლავ ამიტორენტს აქვს, იგი ამგებდა ძლიერად პასუხებს მოწინააღმდეგე და გამარჯვებულ მიგებინა. ჩაბარდა. მას ვედაფხვ მისდგენ ნიშნოა 5. ინიციაცივა კლავ ამიტორენტების მხარეზე. ისინი ოცდამეტრად იყენებენ ათასნარ ფანდებს. ცდილობენ მოატყუონ მოწინააღმდეგე, მაგარამ ზნორად მათი იტრინი არახტება, რის გამოც ვაბრინდებიან და კარგვეს საჭირო ქულებს.

აი, ერთ-ერთი ამიტორენტები დახსენილა, არ იცის რა ვაგვიანებს. უტყბს იოფეს მარჯვენა ვეზიში და ცდილობს მოატყუოს გამოცდილი. მაგარამ ამაოდ! ეს უკანასკნელი თავის მოწოდებებს სიმძლავრეზე. იგი ოსტატურად აქლის ამიტორენტს „შარავლას“ და მამუხელდებდა აწვადებს იქვე მეორე გამოცდილს, ეს უკანასკნელი კი აწვადს ცენტრში. ამიტორენტები უკვე დაპასოვა ქულის მოპოვების ავტო მესამედლობა. აი, რას ნიშნავს, რომ ამ მშენებლისათვის იგი სტანდარტული მოუხდება. ამიტორენტები უნდა აწვებდნ მოწინააღმდეგეს, მაგარამ თავისი დამცველსაგან დიდი მანინა-ბოთა დაშორებულნი. არაფერია გამოცდილის გამოცდილი გულბრალად გვერდს უვლის და ისევე 2 ქულას. ამ შეხვედრის შემდეგ ამიტორენტები უფლებას კარგავს მონაწილეობა მიიღოს შემდეგ შეხვედრებში. შეხვედრა დასასრულს უტახლოვდა. გამოცდილებს აწვარდა ერთობლივად. ამიტორენტები ცდილობენ ისარგებლონ ამით და ზედმეტი მიიჭვეთ იტრინები, მაგარამ გამოცდილების მაინც თავისი ვაქვს.

შეხვედრა დამთავრდა. მრავალი ამიტორენტები დასმარებულად ვადავიდა მეორე-ერთი დატყუებულეო. ვესურვოთ მათ წარსიტებში.

მომავალ შეხვედრაში, ამხანაგებო! გადმოცემა მიაყვად ნაინგის რაიოიკონტრატორი,



ერთი კვირა გავიდა, რაც მოხუცი ერასტი ლოგინად ჩა-
ვარდა. ავადმყოფს სასიკეთო პირი არ უჩანდა. როცა რაი-
ონიდან ამოსულმა ცალთვალა ექიმმა, აფრასიონმა უნუგემოდ
ჩაიქნია ხელი, ოჯახში მწუხარება გამეფდა. ერასტის უფრო-
სმა შვილმა, დავითმა, მძიმედ ჩაიკიდა თავი.

— რა ექნათ ახლა? — შეხედა სასოწარკვეთილმა ნუცამ
ქმარს.

— რა უნდა ექნათ, — ამოიხრა დავითმა. — ჩემს სახლიკა-
ცებს უნდა შევატყობინო.

— მანამდე არ ავიდგა გვერდები. მთელი სიცოცხლე მა-
მაშენის მოვლას იმიტომ შევალე, რომ მისი დანატოვარი
შენმა რძლებმა გამიყონ?

— რას ამბობ, ქალო, თავი მოგვეტყობა ხალხში.

— სიკვდილის შემდეგ შევატყობინოთ.

— ენაზე გველმა ხომ არ გიკბინა, რა შხამი ამოგდის
პირიდან.

— შხამი მაშინ ამოგივა, სახლს რომ შუაზე გაგიყოფენ.

დავითმა ძმებს მაინც შეატყობინა. მეორე დღესვე ჩამო-
ვიდნენ ისინი ცოლ-შვილით თბილისიდან. აწრიალდნენ ნაც-
ნობ-ნათესავეებიც.

— ათი წელია მამა არ უნახავთ, ახლა მოენატრათ
დავრომილი მოხუცი? — სისინებდა ნუცა და ავადმყოფს
არავის აკარებდა. თვითონ აკმევედა საკმელს, უცვლიდა
ლოგინს, თავს ევლებოდა, ასუფთავებდა მომაკვდავ მოხუცს.
ღამე-კი ლოგინში ქმართან მუჯღუგუნებით ჩხუბი ჰქონ-
და გამართული:

— ანდერძი უნდა დავა-
წერინოთ!

— ანდერძი რად გვინ-
და, ქალო?

— როგორ თუ რად
გვინდა, შენი რძლები იმი-
ტომ კი არ ჩამოვიდნენ,
რომ მამაშენის სიცოცხლე
ადარდებთ. ვერ ხედავ ამ
სახლს როგორ ზვერავენ?

— არაფერი მესმის!

— გახსოვს მამაშენს რუ-
სეთიდან ჩამოტანილი ვერ-
ცხლის დიდი კოლოფი რომ
ჰქონდა, პეტერბურგში ნა-
ყიდი, რა უყო, თუ იცო?..
— ამაოდ ჩასძახოდა ნუცა
მძინარე ქმარს.

ასე გადიოდა დღეები.
ერასტის კი უკეთესობა არ
ეტყობოდა. ერთხელ ნუცამ
ჩვეულებისამებრ ტკბილად-
მიუღალერსა მამამთილს და
ბალიში შეუსწორა.

— შვილო, — ამოიხრიალა ერასტიმ, — გვედები... ერთი
საიდუმლო მინდა გაგანდო...

— რა დროს შენი სიკვდილია, მამა! — წამოიძახა აღელ-
ვებულმა ნუცამ და თან ფანჯარაში გადაიხედა, ყურს ხომ
არავინ გვიგდებსო. სტუმრები მწვანე მოლზე წამოწოლილი-
ყვნენ და საუბრობდნენ.

— შვილო, ეგერ, ბუხართან რომ დიდი ბრტყელი ქვაა,
იმის ქვეშ რუსეთიდან ჩამოტანილი რკინის ყუთი მაქვს შე-
ნახული, აქ მომიტანე...

ნუცამ სიტყვის დამთავრება აღარ აცალა მოხუცს, გადა-
კეტა კარები და მიწას თხრა დაუწყო, თხრიდა ხელებით,
ოფლი წურწურით ჩამოსდიოდა. ბოლოს გამოჩნდა ვერცხლით
მოსირმული რკინის დაკეტილი ყუთი, რომელიც ხელის
კანკალით მიუტანა მოხუცს.

— ზანდუკში გასაღებია, ჩემი ჩოხის ჯიბეში... — კენესოდა
ერასტი.

მოხუცმა გასაღები როცა გადაატრიალა, მოისმა რაღაც
მელოდაური ბგერები.

— შვილო, დაუძახე ჩემს შვილებს...

ნუცას ცივმა ოფლმა დაასხა სახეზე.

— მამა, მე მითხარი, მე გადავცემ, ძალზე დალლილი
ხარ... მათ მაინც ქალაში გაისეირნეს და...

— კარგი. შვილო, შენ გეტყვი. იმ მალალ მუხას ხედავ?

— ვხედავ, მამა, რო-
გორ არა.

— ჰოდა, იმ მუხიდან —
ქალებამდე ის ტყე სულ ჩვენი
იყო, მერე ჩამოგვართვეს,
იქნებ როდისმე დაგვიბრუ-
ნონ, ამ ყუთში, შვილო,
სწორედ მაგისი საბუთები
მაქვს... — მეტი ველარაფერი
თქვა მოხუცმა და თავი
მოწყვეტით გადაუფარდა ბა-
ლიშზე.

— დედა, მიშველეთ! —
იკივლა ნუცამ.

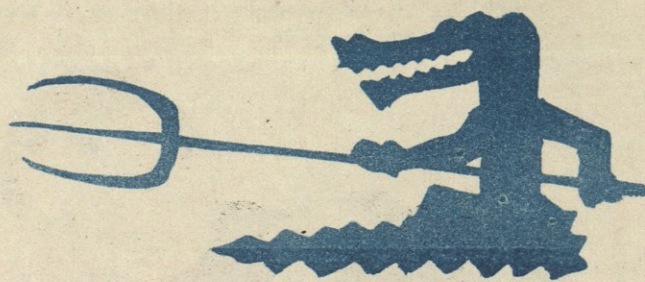
შვილებმა და ნათესავე-
ბმა კივილი რომ გაიგონეს,
წამსვე წამოიშალნენ. ატყდა
ვაი-ვიში.

სახლთან პირველად და-
ვითი მიიჭრა, შეალო კარი
და გაოცებისაგან გაშეშდა...
ლოგინიდან წამომდგარიყო
გაფითრებული ერასტი და
გულშეწუხებულ ნუცას
წყლით აბრუნებდა...



ნაბ. ნ. შალაზონიასი

— ჩამდენჯერ მითქვამს შენთვის, ოთახში არ მოხწო-
მეთქი, ხანძარი რომ გააჩინო, წყალი სადა გვაქვს?



ამბავი დედინაცვლისა და გარკაბისა

(ხაშურული ზღაპარი)

იყო და არა იყო რა, იყო ხაშურის რაიონის კულტურულ-საგანმანათლებლო საქმეთა განყოფილება. იყო იგი ცალკე ასევე ცალკე იყო კინოფიციის განყოფილება. ერთ დღეს კინოფიციის შეუერთებ „კულტსაგს“, რომელსაც წესით თანაბრად უნდა ეზრუნა ორივეს კეთილ მომავალზე.

შეიყარნენ ერთხელ „კულტსაგის“ ნაზირ-ვეზირები, დანიშნეს ამ განყოფილების გამგედ ალექსი ცინცაძე და შეკითხვა პკადრეს—როგორ მოიქცევი?

რამელი პყარა ცინცაძემ და ამცნო სიბრძნე ამგვარი:

— კინო შემოსავლიანია, რამეთუ მოგებას—მოგებად მოგვეცემს, და პრემიასაც ცალკე მომიტანს, გამოიყენადღეს იგი ჩემს ბირშოდ, ხოლო კულტურის სახლები, კლუბები, ბიბლიოთეკები და სამკითხველოები იქნან გერებად.

როგორც იტყვა—ისე „იქმნა“ და ალექსი ცინცაძემ მიატოვა ობლად ზემორე ამისა თქმული კულტურის კერები.

გადაჰყვა ცინცაძე კინოს და ვერღა მოიცილა სხვათათვის, რადგან რაც კინოს შემდეგ დრო ჰყოფს, სულ ბილიარდის თამაშს შესწიროს.

აი, რატომ არის, ძმაო ნიანგო, რომ ხაშურის რაიონში შემავალი კლუბები უმოქმედოდ არიან, ბიბლიოთეკები კი მხოლოდ ქურნალ-გაზეთების მიღება-აქინძვით კმაყოფილდებიან. რა ჰქნან? დედინაცვლის ხელში ესეც ხომ „საქმეა“.

მოიხარო

გვადელს—დანა

(მანხარაძე)

შვედელს დანა ენატრებოდა, ფეიქარს—ხელსახოციო, ისე გამოუდით მანხარაძის რაიონის დამცველთა კოლეგიის მუშაკებს:

თვითონ ქვეყნის საქმეებს „იკავენ“, უსამართლობასა და უყურადღებობას ებრძვიან, საშინაო საკითხებს არჩევენ და მათ რომ ჰკითხო—„აწესრიგებენ“ კიდევ, მაგრამ აი, საკუთარი ბინის საკითხი კი ვერ მოუგვარებიათ.

„დამცველთა კოლეგიაო“ აწერია კარებს. ეს კარები მ კვადრატულ მეტრ ფართობის ოთახს „იკოფენის“, შიგ ექვსი დამცველი მუშაობს, ერთი—საქმეთა მმართველი. სკამები და კლიენტები თვითონ იგულისხმეთ. ზამთარში თუ ზაფხულში მინგრეული ღუმელი, (შიგ არქივიდან გამოტანილ მასალებს სწვავენ!), ზაფხულში—ღუმელით ბული, ვერ შეხვალთ, ვერ მოგისმენენ.

რა გაუჭირდა ჩვენს რაიონს საიმისო, რომ კუნძული ვერ გამოუნახეს დამცველთა კოლეგიას?

დ. მაკვანელი

მართო სხეული?

ხმა მოვიდა, საყვარელო ნიანგო, თელავში ჩამოსვლა გიბირებია. სულ მცირე დრო გაიმეტე. ეწვიე ჩვენს ფიქალსაფქვევ ქარხანას: უთუოდ დაგაინტერესებს მართო ის კი არა, „შავ ფქვილს“ როგორ ამზადებენ, არც ის, რომ ეს ქარხანა კარგა მოშორებითაა თელავიდან და მომუშავენიც ბლომად არიან; არამედ ის, რომ მათთვის საჭირო მომარაგებაზე არაფერ ფიქრობს.

— როგორაო,—იკითხავ,—აკი გარეუბნის სოფლის კოოპერატივის გამგეობამ მალაზია გაუსხნა ქარხნის მუშებსო?

გახსნით კი გაუსხნა, მაგრამ მალაზიაში არ მოიპოვება პირველი მოთხოვნილების საგნები, პურიც კი იშვიათად მოაქვთ.

ამიტომაც, რომ მუშები ჩანთებით და კალათებით თელავის ბაზარზე დაიარებიან, დროს პყარგავენ და ილღებიან. აბა ასეთ მუშაობას რა ბარაქა ექნება?

რა გამოვიდა, საყვარელო ნიანგო? მალაზია გვეჩვედრება და საქონელი კი გვენატრება. თუ ჩვენთან ჩამოვლდა ვერ მოახერხო, შეიარე სოფლის კოოპერატივის გამგეობაში და უთხარი—სახელს—„სახრავიც“ უნდათქო.

უძილაიკე

ხისგულიანი

(ზესტაფონი)

ეზოში ხე რომ არ შრიალებდეს, ჩრდილს არ გაძლევდეს, რა გული გაგიძლებს?

მაგრამ გულიც არის და გულიც; ზოგი კაცის გული ხისაა, იმდენად ხისა, რომ ხეებს ემტრება, მათი ფესვების ამომგდებია.

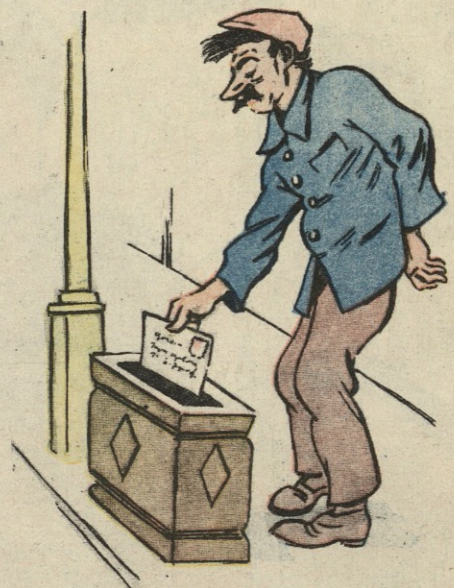
სხვისი რა მოგახსენო, ნიანგო, მაგრამ ზესტაფონის საელმავლო დეპოს ეზოში კი ასე მოხდა: აქაო და დეპოს უფროსის უფროსი შვილი ვარო, დეპოს ეზოც თავისი პკონია, აილო წალდი-წალდუნა, წამოუარა მარდილობელ აკაციის ხეებსა და სულ „უუუი აუუუა“. გააკაფა.

— რად შვრებო,—ჰკითხეს,—იმიტომაც, —უბასუხა,—ამ დიდ ხეებს ბალი არ ასხია, მათ ადგილას პაწია ბლებს ჩაფრგავ, გაიზრდება, ნაკოფს მოისხამს და შვილიშვილს გაახარებსო.

აკაციის მერქანი ვენახს ხარდნად შეუყენა, ჩარგული ბლები გაახმო და ჩვენი დეპოს ეზო უდაბნოდ აქცია!

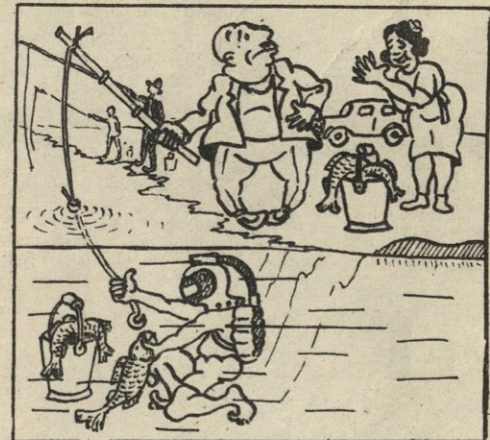
მაშ. აბა შენ გვითხარი, ამხანაგო ნიანგო, ამ „ხისგულა“ კაცს ხის საკადრისი პასუხი მაინც არ უნდა მოეთხოვოს?

ელ—39



პატარა შეცდომა

ნაბ. ლ. მარტაშვილისა



უბეჭტო ხუმრობა

რედაქტორი—ელგუჯა მალრაძე.

სარედაქციო კოლეგია: აკ. ბელიაშვილი, დ. ვაბაშვილი, ბ. კლდიაშვილი, გ. ჯაში, ს. ფაშალიშვილი, ო. კელიძე.

საქ. კ. ცენტრალური კომიტეტის გამომცემლობა

Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Нианги“. რედაქციის მისამართი: რუსთაველის პროსპ. № 42 ტელ. 3-10-49

გამომც. № 13, ხელმოწ. დასაბ. 4/VII -1957 წ. ქალ. ზომა 70x108 1/8, 0,5 ნაბ. ფურც. 1,37. პოლიგრაფკომბინატი „კომუნისტი“, ლენინის ქ. 14. შეჯ. № 798. უფ 00175. ტირ. 30.000.

თბილისის „დინამოს“ ოსტატ ფეხბურთელთა გუნდის ხათადარიგო შემადგენლობას არ ექცევა უურადლება, რის შედეგად ბევრმა ახალგაზრდა ფეხბურთელმა დატოვა გუნდი, დარჩენილები კი იშვიათად, ან სრულებით არ მონაწილეობენ საპასუხისმგებლო მატჩებში.

საქართველო
ბიზლირთეკა



286
1/1/11
57

ნახ. ე. ბერძენიშვილისა

თადარიგიანი გუნდისათვის